

Arrest

nr. 216 287 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN GESTEL
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. JANS *loco* advocaat T. VAN GESTEL en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij, de heer A. M. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 april 1983.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 november 2015 en dient op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 augustus 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara etnie. U stelt te zijn geboren op 13 Hamal 1362 (2 april 1983) in het dorp Sarchesma in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. Toen u één jaar oud was verhuisde uw gezin omwille van de onveilige situatie in Afghanistan naar Iran. U woonde in Teheran en liep daar school. Nadat u was afgestudeerd van de middelbare school keerde u samen met uw familie in 1383 (2004) terug naar Sarchesma. U werkte daar zes jaar op het land. In 1389 (2010) ging u chemie studeren aan de universiteit van Kabul. U woonde in de wijk Dasht-e-Barchi in Kabul in een huis dat u samen met andere studenten huurde. In 1391 (2012) kreeg u een beurs om in Rusland te studeren. U studeerde computerwetenschappen aan de universiteit van Tiber en van Sint Petersburg. U wilde van studierichting veranderen en moest hiervoor terugkeren naar Afghanistan.

Op 20 Jawza 1393 (10 juni 2014) keerde u terug naar Sarchesma. Begin Saratan 1393 (eind juni 2014) werd u op weg naar Kabul door de taliban uit een busje gehaald. Samen met vier andere mannen werd u meegenomen naar een kamer waar u werd geslagen en ondervraagd. De taliban hadden rapporten ontvangen dat er een persoon in Rusland had gestudeerd. Ze zochten deze persoon omdat hij in een ongelovig land was gaan studeren en dachten dat hij bekeerd was. U ontkende dat het u betrof. U werd later op de dag vrijgelaten. De dorpsoudsten van Sarchesma hadden uw vrijlating bekomen door het inschakelen van A(...) P(...), een voormalige commander. De dag nadien ging u naar een kliniek in Taughari. Ze konden u echter niet verzorgen. De dag daarna vertrok u naar Kabul om te worden geopereerd aan uw verwondingen.

Uw familie vroeg u om niet terug te keren naar uw dorp omwille van het gevaar dat u er liep. U bleef in Kabul en woonde in dezelfde woning als voordien. U kreeg in Asad 1393 (augustus 2014) een uitnodiging om terug naar Rusland te keren maar uw familie adviseerde dit niet te doen, aangezien het voor hen gevaarlijk was als u in het buitenland studeerde. U schreef zich terug in op de universiteit in Kabul en studeerde opnieuw chemie.

Op 23 Hamal 1394 (12 april 2015) trouwde u in Kabul met F(...) Z(...) A(...). Het huwelijksfeest werd in uw afwezigheid gevierd in Sarchesma, omdat het te gevaarlijk voor u was om terug te keren. Doordat uw huwelijk werd gevierd kwamen de taliban te weten dat u uw studies verderzette. Zij bedreigden u per telefoon. Ook uw familie werd op indirecte wijze bedreigd. Uw vrouw kwam nadien bij u wonen. U huurde hiervoor een huis langs het huis waar u voordien woonde in Kabul. De taliban bleven u en uw familie bedreigen. Uw vader raadde u aan het land te verlaten. U vroeg paspoorten en visums voor Iran aan voor u en uw vrouw.

Op 7 Aqrab 1394 verliet u samen met uw vrouw Afghanistan. Jullie vlogen naar Mashad in Iran. Van daaruit reisden jullie illegaal verder naar Europa.

Jullie kwamen op 29 november 2015 aan in België en vroegen op 30 november 2015 asiel aan. Op 9 juni 2016 werd uw zoon M(...) S(...) H(...) geboren.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), uw paspoort (origineel), uw oud paspoort (origineel), uw huwelijksakte (origineel), uw puntenlijst van de middelbare school (origineel), en een aantal documenten in verband met uw studies in Rusland (originelen).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden

toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig zijn en dat de algemene situatie in Kabul op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolging zijn dermate vaag, incoherent en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Het valt het CGVS ten eerste op dat u over de ontvoering uit de bus of de bedreigingen van de taliban niets hebt verteld bij uw eerste interview bij DVZ. U verklaarde daar enkel dat u door de taliban als een ongelovige werd beschouwd omdat u in het buitenland studeerde en dat uw leven in gevaar was (vragenlijst CGVS, p. 2). Ook uw vrouw vermeldde enkel dat u moeilijkheden kreeg met de taliban (vragenlijst CGVS F(...) Z(...) A(...)) (CGVS 15/35004, OV 8172302), p. 2) maar vermeldde geen concrete vervolgingsfeiten. U verklaart dat u deze feiten niet vermeldde tijdens uw eerste interview omdat ze u enkel vroegen waarom u uw land verliet en niets anders vroegen (gehoorverslag, p. 23). Dit verklaart niet waarom u de concrete vervolgingsfeiten waarvoor u uw dorp en uiteindelijk uw land verliet, niet aanhaalde toen er u gevraagd werd welke feiten tot de vlucht uit uw land van herkomst hebben geleid.

U geeft ook slechts vage informatie over de ontvoering uit de bus. U verklaart vooreerst de specifieke datum van dit incident niet te kennen, enkel dat het plaatsvond begin Saratan 1393 (gehoorverslag, p. 14, p. 20). Het is opvallend dat u voor deze zeer ingrijpende gebeurtenis, die uiteindelijk tot uw definitieve vertrek uit uw land leidde, geen preciezere datum kan geven. U weet ook niet meer welke valse naam u aan de taliban gaf, enkel van welk dorp u verklaarde te zijn (gehoorverslag, p. 20). U geeft ook weinig informatie over de vragen die de taliban stelden, enkel dat ze vroegen naar namen en van waar jullie waren (gehoorverslag, p. 20). Gevraagd naar de afstand tussen de bus en de kamer waar u naartoe werd genomen, kon u tijdens het gehoor initieel ook geen enkele indicatie geven. Slechts nadat de vraag viermaal werd gesteld gaf u aan dat het "ongeveer een uur misschien" was (gehoorverslag, p. 19).

U hebt ook bijzonder weinig informatie over hoe uw vrijlating geregeld werd. U weet niet hoe de dorpsoudsten A(...) P(...) contacteerden of waar hij was toen ze hem contacteerden. U weet ook niet wat A(...) P(...) nu doet of van welk dorp hij komt, enkel dat hij van het district Behsud in Maidan Wardak komt (gehoorverslag, p. 18). U bent er bovendien niet van op de hoogte hoe A(...) P(...) de taliban contacteerde. Het opvallendste van al is dat u niet weet waarom de dorpsoudsten A(...) P(...) contacteerden en hoe hij de macht zou hebben om de taliban zo ver te krijgen u vrij te laten. A(...) P(...) kon een opvallend snel resultaat krijgen van de taliban en het is niet aannemelijk dat u bijzonder snel kon worden bevrijd van de taliban, maar nooit informatie verkreeg hoe dit precies mogelijk was. U weet daarenboven ook niet of er losgeld betaald werd voor uw vrijlating maar verklaart dat als dat zo was, uw vader u dat zeker zou verteld hebben (gehoorverslag, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat het verrassend is dat u zo weinig weet over uw vrijlating antwoordt u: "Ik weet het niet misschien kwam A(...) P(...) en sprak met de taliban en contacteerde de taliban dat ik niet de persoon was waar ze achter waren misschien geloofden ze hem en lieten ze me gaan"(gehoorverslag, p. 19). Dit antwoord verklaart niet waarom u zo weinig informatie hebt over uw vrijlating en bevestigt daarentegen de vaagheid van uw verklaringen.

U weet bovendien niet wie de vier andere mannen waren die door de taliban werden meegenomen (gehoorverslag, p. 16). U kent hun namen of herkomst dorpen niet, hoewel ze in uw bijzijn over deze informatie werden ondervraagd (gehoorverslag, p. 20). Het is niet aannemelijk dat u niets van informatie over deze andere personen zou hebben onthouden. U weet ondertussen ook niet wat het lot is van de andere mannen en of ze ooit werden vrijgelaten of niet (gehoorverslag, p. 19). Dit valt op, aangezien de ontvoering van vijf mannen uit een bus een ingrijpend incident is dat toch voor enige beroering en discussie moet gezorgd hebben in uw regio van herkomst. U verklaart hierover dat u het niet kan weten omdat de andere mannen van verschillende andere dorpen kwamen (gehoorverslag, p. 19). Het ging echter om andere mannen uit de Hazara-gemeenschap (gehoorverslag, p. 16) en de chauffeur van de bus was van uw dorp (gehoorverslag, p. 9) en had contact met uw familie na uw ontvoering (gehoorverslag, p. 13). Het is bijgevolg toch te verwachten dat dit incident in uw gemeenschap werd opgevolgd en dat u enigszins over het verdere verloop zou zijn geïnformeerd.

De manier van werken van de taliban komt daarenboven in het geheel niet logisch over. De taliban hadden volgens u rapporten over iemand die in Rusland had gestudeerd en was teruggekeerd. Zij stopten de bus omdat ze misschien een rapport hadden dat deze persoon op de bus zou zitten (gehoorverslag, p. 16). U geeft dus aan dat de taliban concrete informatie hadden over een specifiek

persoon die zich op dat moment op die welbepaalde bus zou bevinden. De taliban zeiden echter pas dat ze iemand zochten die in Rusland had gestudeerd toen ze u en de vier andere mannen reeds uit de bus hadden meegenomen naar een kamer ongeveer een uur verderop (gehoorverslag, p. 16-17). Aangezien de taliban over zeer concrete informatie beschikten over een specifieke persoon en zelfs wisten op welke bus deze zich bevond, zou het logisch zijn dat ze ook verdere informatie hadden om deze persoon te identificeren, zoals bijvoorbeeld zijn naam, woonplaats of waar hij was opgestapt op de bus. U verklaart zelf dat u van Rusland terugkwam en een paar dagen in uw dorp verbleef en dat er zeker iemand over u had geïnformeerd (gehoorverslag, p. 17) en dat als de taliban informatie hebben over mensen die van een ander land komen ze ook gemakkelijk iemand zijn telefoonnummer kunnen vinden (gehoorverslag, p. 22). U bevestigt dus dat de taliban over goede informatiebronnen beschikt. De taliban wisten dus hoogstwaarschijnlijk wel uit welk dorp de student uit Rusland kwam. Het is dan ook vreemd dat ze geen enkele moeite deden om de identiteit van deze persoon te achterhalen toen ze de bus stopten. In de plaats daarvan kozen ze ervoor alle jonge mannen, in dit geval vijf, mee te nemen en een heel eind verderop hardhandig te ondervragen. Het was veel logischer geweest had men reeds in de bus minstens geprobeerd de gezochte persoon te identificeren. De taliban beschikten volgens uw verklaringen duidelijk over gedetailleerde rapporten over de persoon die ze zochten en hadden dus de namen, herkomst dorpen of studies van de aanwezige passagiers kunnen vragen, en zodoende de door hen gezochte persoon identificeren. U reageert op deze vaststelling dat de taliban geen logica kennen en dat u sowieso nooit de waarheid zou vertellen als ze u een vraag stelden (gehoorverslag, p. 17). Dit verklaart niet waarom de taliban ervoor kozen om vijf mannen te ontvoeren en mishandelen om één specifieke persoon te vinden, in plaats van door enkele simpele vragen reeds bij het stoppen van de bus de juiste persoon te proberen te vinden.

U legt ook vage verklaringen af over hoe de taliban door uw huwelijksviering te weten kwamen dat u in Kabul verbleef. U verklaart dat mensen aan uw familie vroegen waar u was, en dat uw familie de waarheid niet zei. Gevraagd naar wie die mensen concreet waren verklaart u enkel dat het mensen van het dorp waren en u weet ook niet wat uw familie dan aan hen vertelde (gehoorverslag, p. 21). U kan ook niet echt uitleggen hoe deze informatie naar de taliban werd doorgegeven, u verklaart dat dezelfde mensen de informatie doorgaven aan de taliban maar weet niet of ze een band hebben met de taliban (gehoorverslag, p. 22).

U weet niet op welke datum u de eerste keer telefonisch bedreigd werd (gehoorverslag, p. 21). Nadien zegt u dat het misschien een maand na uw huwelijksfeest was. Als dan ter bevestiging nog eens wordt gecheckt of het een maand nadien was verklaart u dat het niet precies kan zijn omdat u niet in uw dorp was (gehoorverslag, p. 22). U werd echter bedreigd in Kabul, dus het feit dat u niet in uw dorp was is geen verklaring voor de vaagheid van uw verklaringen. Gevraagd naar het aantal keren dat u bedreigd werd in Kabul, blijft u ook weer bijzonder vaag. U verklaart eerst dat u het zich niet herinnert. Als er aangedrongen wordt om ongeveer te zeggen hoe vaak dit was verklaart u vaag: "misschien meer dan tien keer" (gehoorverslag, p. 22).

Ook over de bedreigingen ten aanzien van uw familie blijft u erg vaag. Er wordt u gevraagd om te vertellen over de bedreigingen die uw familie in Sarchesma kreeg toen u al in Kabul was. U verklaart hierop vaag: "Toen ik in Kabul was kwam het nieuws bij mijn familie door die mensen". Gevraagd naar hoe dat precies gebeurde zegt u dat u het niet weet omdat u in Kabul was (gehoorverslag, p. 22-23). Het feit dat u in Kabul was terwijl uw familie in Sarchesma bedreigd werd omwille van uw profiel is geen reden waarom u slechts over vage informatie over deze bedreigingen zou beschikken. De bedreigingen gingen over u en u hebt nog contact met uw familie (gehoorverslag, p. 12). Er kan dan ook verwacht worden dat u er meer informatie over hebt. Er wordt dan doorgevraagd waarop u verklaart dat er niemand persoonlijk met uw familie kwam praten maar dat er ouderen samenkwamen en onder andere over u spraken. Het is echter niet duidelijk hoe dit een bedreiging vormt voor uw familie. U verklaart hierover dat ze over u spraken en waar u was en dat er aan uw familie gevraagd werd waar u was, en dat die dingen een bedreiging zijn voor uw familie (gehoorverslag, p. 23). U legt echter niet uit waarom vragen over u een bedreiging zouden vormen. U weet ook niet wie er over u sprak in het dorp (gehoorverslag, p. 23). U verklaarde daarenboven in het begin van het gehoor: "Ze verwittigden mijn familie door andere mensen ze dreigden dat ze me niet levend zouden laten waar ze me zagen" (gehoorverslag, p. 24). U wordt er later op gewezen dat u dit niet aanhaalde toen er nadien vragen werden gesteld over de bedreigingen via uw familie. U verklaart dat ze dat zeker zeiden tegen uw familie en dat uw familie de boodschappen kreeg door andere mensen. Dit verklaart niet waarom u het niet aanhaalde toen er uitgebreid gevraagd werd over de bedreigingen aan uw familie, waarop u verklaart dat ze uw familie over u vroegen maar dat uw familie niet zei waar u was. Ook dit is weer geen antwoord op de vraag waarop er nog eens expliciet wordt gevraagd of ze zeiden tegen uw familie

dat als ze u zagen ze u niet zouden laten leven. U verklaart dan weer dat u niet zei dat er een specifieke persoon naar uw familie kwam, maar dat uw familie deze boodschap kreeg door andere mensen (gehoorverslag, p. 24). U blijft dus vaag over de inhoud van de bedreigingen ten aanzien van uw familie. Uit uw verklaringen kan het CGVS niet afleiden wie uw familie bedreigde, wat er precies gezegd werd en hoe hun gesprekken een bedreiging vormden voor uw familie. De vaagheid van uw verklaringen over de bedreigingen aan uw familie doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is daarenboven opvallend dat de taliban, bijna een jaar nadat ze u ontvoerden uit het busje, nog steeds naar u op zoek waren en u tot in Kabul vervolgden, en dit enkel en alleen omdat u in Rusland had gestudeerd. Het feit dat u in Rusland had gestudeerd maakt van u nog geen taliban tegenstander met een dermate hoog profiel dat het waarschijnlijk is dat de taliban u zelfs na het verstrijken van tien maanden en uw verhuis naar Kabul nog actief zouden opsporen. U wordt met deze vaststelling geconfronteerd waarop u zegt dat het niet alleen over u gaat maar over iedereen die in Rusland studeerde, en dat het is omdat de taliban vijanden zijn van Rusland en van mensen die in het buitenland studeren (gehoorverslag, p. 22). Dit verklaart nog altijd niet waarom de taliban zoveel moeite bleven doen om u te bedreigen. U kent daarenboven geen andere mensen die problemen hadden omdat ze in het buitenland studeerden (gehoorverslag, p. 22), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de motieven voor uw voortdurende vervolging door de taliban verder ondergraaft.

Het is ook niet duidelijk hoe de taliban maanden na uw vrijlating erachter kwamen dat ze toch de student uit Rusland hadden vrijgelaten die ze zochten. U verklaart hierover dat ze na uw huwelijk begrepen dat u terug daar was en verder studeerde (gehoorverslag, p. 23). Dit verklaart niet waarom de taliban eerst niet wisten wie u precies was, en daar daarna wel achter kwamen.

U schept ook geen duidelijkheid over de manier waarop de taliban u in Kabul zouden kunnen traceren en legt hierover incoherente verklaringen af. U verklaart eerst dat als de taliban uw telefoonnummer kunnen vinden, zij ook uw adres kunnen vinden (gehoorverslag, p. 24). Gezien u verklaart dat de taliban uw adres kan vinden, is het opvallend dat u terwijl u bedreigd werd op dezelfde plaats bleef wonen. U haalt daarop aan dat u na uw huwelijk verhuisde (gehoorverslag, p. 24). U verhuisde echter naar het aanpalende huis (gehoorverslag, p. 14), wat het dus nog steeds gemakkelijk maakte voor de taliban om u te vinden. U wordt erop gewezen dat het nieuwe huis dichtbij het oude huis was, waarop u plots zegt dat de taliban uw adres niet konden vinden (gehoorverslag, p. 24). Dit is tegenstrijdig met wat u eerder verklaarde, met name dat de taliban u adres konden vinden. U wordt hierop gewezen waarop u verklaart dat ze uw adres niet konden vinden omdat u na uw huwelijk slechts drie maanden in Kabul bleef en daarna het land verliet (gehoorverslag, p. 24). Dit verklaart niet waarom u eerst zegt dat de taliban uw adres konden vinden en daarna niet. Er wordt u dan duidelijk gevraagd of de taliban wel of niet uw adres konden vinden waarop u verklaart dat als u was gebleven ze het zeker hadden gevonden, maar dat ze het niet vonden terwijl u er was (gehoorverslag, p. 24). Het CGVS concludeert dat u incoherente verklaringen aflegt over het feit of de taliban u al dan niet kunnen traceren in Kabul. Daarenboven is het erg opvallend dat u na uw huwelijk, toen de bedreigingen al begonnen waren (gehoorverslag, p. 14), verhuisde en ervoor koos om naast uw eerste woning te gaan wonen, waar de taliban u waarschijnlijk gemakkelijker konden traceren dan als u elders in Kabul was gaan wonen. Deze onwaarschijnlijke manier van handelen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen kunnen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden bevinden en dus ook langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U haalt ook aan dat uw leven in gevaar is omdat u Hazara bent. Deze vrees vloeit echter voort uit de algemene situatie van Hazara in Afghanistan (gehoorverslag, p. 25) en wijst er dus niet op dat een individueel risico op vervolging loopt omwille van uw Hazara afkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara's en paspoorten van u en uw vrouw kunnen hoogstens jullie identiteit en reisweg staven. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw huwelijksakte staat enkel de informatie over uw gezinssamenstelling. Uw schooldocument van Iran kan enkel staven dat u daar woonde en studeerde. Ook dit element staat hier niet ter discussie. De documenten met betrekking tot uw studies in Rusland bevestigen enkel dat u daar studeerde. Zij staven niet dat u om deze reden vervolgd werd in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de

algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, waaruit blijkt dat u sinds 2010 tot uw vertrek uit Afghanistan in Kabul (met uitzondering van uw twee jaar studies in Rusland) verbleef, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

1.2. De tweede verzoekende partij, mevrouw F. Z. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 oktober 1992.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 november 2015 en dient op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 augustus 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara etnie. U stelt te zijn geboren op 2 oktober 1992 in het dorp Sarchesma in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U studeerde tot het vijfde jaar van het lager onderwijs. U kon niet verder studeren door de onveilige situatie in uw regio.

U huwde op 23 Hamal 1394 (12 april 2014) met A(...) M(...) M(...) en ging bij hem wonen in Kaboel. De taliban bedreigden hem en zijn familie omdat hij in Rusland had gestudeerd. Voor jullie huwelijk was hij ook al ontvoerd geweest door de taliban.

Uw schoonvader raadde uw man en uzelf aan het land te verlaten. Uw man vroeg paspoorten en visums voor Iran aan voor zichzelf en voor u

Op 7 Aqrab 1394 verliet u samen met uw man Afghanistan. Jullie vlogen naar Mashad in Iran. Van daaruit reisden jullie illegaal verder naar Europa.

Jullie kwamen op 29 november 2015 aan in België en vroegen op 30 november 2015 asiel aan. Op 9 juni 2016 werd uw zoon M(...) S(...) H(...) geboren.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan voor het leven van uw man.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel) en uw paspoort (origineel).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u om dezelfde redenen als uw man asiel aanvraagt in België en omwille van het feit dat u omwille van de slechte veiligheidssituatie niet in uw regio naar school kan (gehoorverslag, p. 2). Hoewel het te betreuren valt dat u geen school kon lopen door de algemene veiligheidssituatie, bezit u hierdoor geen specifieke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Voor de problemen die u aanhaalt in verband met de vervolging van uw man, is voor u en uw man één beslissing genomen. Deze beslissing is genomen in het dossier van uw man (A(...) M(...) M(...), CGVS (...), O.V. (...)). Uw beslissing is op dezelfde motieven als de beslissing van uw man gebaseerd en de motivering wordt daarom integraal in uw beslissing overgenomen.

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig zijn en dat de algemene situatie in Kabul op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolging zijn dermate vaag, incoherent en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Het valt het CGVS ten eerste op dat u over de ontvoering uit de bus of de bedreigingen van de taliban niets hebt verteld bij uw eerste interview bij DVZ. U verklaarde daar enkel dat u door de taliban als een ongelovige werd beschouwd omdat u in het buitenland studeerde en dat uw leven in gevaar was (vragenlijst CGVS, p. 2). Ook uw vrouw vermeldde enkel dat u moeilijkheden kreeg met de taliban (vragenlijst CGVS F(...) Z(...) A(...) (CGVS 15/35004, OV 8172302), p. 2) maar vermeldde geen concrete vervolgingsfeiten. U verklaart dat u deze feiten niet vermeldde tijdens uw eerste interview omdat ze u enkel vroegen waarom u uw land verliet en niets anders vroegen (gehoorverslag, p. 23). Dit verklaart niet waarom u de concrete vervolgingsfeiten waarvoor u uw dorp en uiteindelijk uw land verliet, niet aanhaalde toen er u gevraagd werd welke feiten tot de vlucht uit uw land van herkomst hebben geleid.

U geeft ook slechts vage informatie over de ontvoering uit de bus. U verklaart vooreerst de specifieke datum van dit incident niet te kennen, enkel dat het plaatsvond begin Saratan 1393 (gehoorverslag, p. 14, p. 20). Het is opvallend dat u voor deze zeer ingrijpende gebeurtenis, die uiteindelijk tot uw definitieve vertrek uit uw land leidde, geen preciezere datum kan geven. U weet ook niet meer welke valse naam u aan de taliban gaf, enkel van welk dorp u verklaarde te zijn (gehoorverslag, p. 20). U geeft ook weinig informatie over de vragen die de taliban stelden, enkel dat ze vroegen naar namen en van waar jullie waren (gehoorverslag, p. 20). Gevraagd naar de afstand tussen de bus en de kamer waar u naartoe werd genomen, kon u tijdens het gehoor initieel ook geen enkele indicatie geven. Slechts nadat de vraag viermaal werd gesteld gaf u aan dat het "ongeveer een uur misschien" was (gehoorverslag, p. 19).

U hebt ook bijzonder weinig informatie over hoe uw vrijlating geregeld werd. U weet niet hoe de dorpsoudsten A(...) P(...) contacteerden of waar hij was toen ze hem contacteerden. U weet ook niet wat A(...) P(...) nu doet of van welk dorp hij komt, enkel dat hij van het district Behsud in Maidan Wardak komt (gehoorverslag, p. 18). U bent er bovendien niet van op de hoogte hoe A(...) P(...) de taliban contacteerde. Het opvallendste van al is dat u niet weet waarom de dorpsoudsten A(...) P(...) contacteerden en hoe hij de macht zou hebben om de taliban zo ver te krijgen u vrij te laten. A(...) P(...) kon een opvallend snel resultaat krijgen van de taliban en het is niet aannemelijk dat u bijzonder snel kon worden bevrijd van de taliban, maar nooit informatie verkreeg hoe dit precies mogelijk was. U weet daarenboven ook niet of er losgeld betaald werd voor uw vrijlating maar verklaart dat als dat zo was, uw vader u dat zeker zou verteld hebben (gehoorverslag, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat het verrassend is dat u zo weinig weet over uw vrijlating antwoordt u: "Ik weet het niet misschien kwam A(...) P(...) en sprak met de taliban en contacteerde de taliban dat ik niet de persoon was waar ze achter waren misschien geloofden ze hem en lieten ze me gaan"(gehoorverslag, p. 19). Dit antwoord verklaart niet waarom u zo weinig informatie hebt over uw vrijlating en bevestigt daarentegen de vaagheid van uw verklaringen.

U weet bovendien niet wie de vier andere mannen waren die door de taliban werden meegenomen (gehoorverslag, p. 16). U kent hun namen of herkomstdorpen niet, hoewel ze in uw bijzijn over deze informatie werden ondervraagd (gehoorverslag, p. 20). Het is niet aannemelijk dat u niets van informatie over deze andere personen zou hebben onthouden. U weet ondertussen ook niet wat het lot is van de andere mannen en of ze ooit werden vrijgelaten of niet (gehoorverslag, p. 19). Dit valt op, aangezien de ontvoering van vijf mannen uit een bus een ingrijpend incident is dat toch voor enige beroering en discussie moet gezorgd hebben in uw regio van herkomst. U verklaart hierover dat u het niet kan weten omdat de andere mannen van verschillende andere dorpen kwamen (gehoorverslag, p. 19). Het ging

echter om andere mannen uit de Hazara-gemeenschap (gehoorverslag, p. 16) en de chauffeur van de bus was van uw dorp (gehoorverslag, p. 9) en had contact met uw familie na uw ontvoering (gehoorverslag, p. 13). Het is bijgevolg toch te verwachten dat dit incident in uw gemeenschap werd opgevolgd en dat u enigszins over het verdere verloop zou zijn geïnformeerd.

De manier van werken van de taliban komt daarenboven in het geheel niet logisch over. De taliban hadden volgens u rapporten over iemand die in Rusland had gestudeerd en was teruggekeerd. Zij stopten de bus omdat ze misschien een rapport hadden dat deze persoon op de bus zou zitten (gehoorverslag, p. 16). U geeft dus aan dat de taliban concrete informatie hadden over een specifiek persoon die zich op dat moment op die welbepaalde bus zou bevinden. De taliban zeiden echter pas dat ze iemand zochten die in Rusland had gestudeerd toen ze u en de vier andere mannen reeds uit de bus hadden meegenomen naar een kamer ongeveer een uur verderop (gehoorverslag, p. 16-17). Aangezien de taliban over zeer concrete informatie beschikten over een specifieke persoon en zelfs wisten op welke bus deze zich bevond, zou het logisch zijn dat ze ook verdere informatie hadden om deze persoon te identificeren, zoals bijvoorbeeld zijn naam, woonplaats of waar hij was opgestapt op de bus. U verklaart zelf dat u van Rusland terugkwam en een paar dagen in uw dorp verbleef en dat er zeker iemand over u had geïnformeerd (gehoorverslag, p. 17) en dat als de taliban informatie hebben over mensen die van een ander land komen ze ook gemakkelijk iemand zijn telefoonnummer kunnen vinden (gehoorverslag, p. 22). U bevestigt dus dat de taliban over goede informatiebronnen beschikt. De taliban wisten dus hoogstwaarschijnlijk wel uit welk dorp de student uit Rusland kwam. Het is dan ook vreemd dat ze geen enkele moeite deden om de identiteit van deze persoon te achterhalen toen ze de bus stopten. In de plaats daarvan kozen ze ervoor alle jonge mannen, in dit geval vijf, mee te nemen en een heel eind verderop hardhandig te ondervragen. Het was veel logischer geweest had men reeds in de bus minstens geprobeerd de gezochte persoon te identificeren. De taliban beschikten volgens uw verklaringen duidelijk over gedetailleerde rapporten over de persoon die ze zochten en hadden dus de namen, herkomstdorpen of studies van de aanwezige passagiers kunnen vragen, en zodoende de door hen gezochte persoon identificeren. U reageert op deze vaststelling dat de taliban geen logica kennen en dat u sowieso nooit de waarheid zou vertellen als ze u een vraag stelden (gehoorverslag, p. 17). Dit verklaart niet waarom de taliban ervoor kozen om vijf mannen te ontvoeren en mishandelen om één specifieke persoon te vinden, in plaats van door enkele simpele vragen reeds bij het stoppen van de bus de juiste persoon te proberen te vinden.

U legt ook vage verklaringen af over hoe de taliban door uw huwelijksviering te weten kwamen dat u in Kabul verbleef. U verklaart dat mensen aan uw familie vroegen waar u was, en dat uw familie de waarheid niet zei. Gevraagd naar wie die mensen concreet waren verklaart u enkel dat het mensen van het dorp waren en u weet ook niet wat uw familie dan aan hen vertelde (gehoorverslag, p. 21). U kan ook niet echt uitleggen hoe deze informatie naar de taliban werd doorgegeven, u verklaart dat dezelfde mensen de informatie doorgaven aan de taliban maar weet niet of ze een band hebben met de taliban (gehoorverslag, p. 22).

U weet niet op welke datum u de eerste keer telefonisch bedreigd werd (gehoorverslag, p. 21). Nadien zegt u dat het misschien een maand na uw huwelijksfeest was. Als dan ter bevestiging nog eens wordt gecheckt of het een maand nadien was verklaart u dat het niet precies kan zijn omdat u niet in uw dorp was (gehoorverslag, p. 22). U werd echter bedreigd in Kabul, dus het feit dat u niet in uw dorp was is geen verklaring voor de vaagheid van uw verklaringen. Gevraagd naar het aantal keren dat u bedreigd werd in Kabul, blijft u ook weer bijzonder vaag. U verklaart eerst dat u het zich niet herinnert. Als er aangedrongen wordt om ongeveer te zeggen hoe vaak dit was verklaart u vaag: "misschien meer dan tien keer" (gehoorverslag, p. 22).

Ook over de bedreigingen ten aanzien van uw familie blijft u erg vaag. Er wordt u gevraagd om te vertellen over de bedreigingen die uw familie in Sarchesma kreeg toen u al in Kabul was. U verklaart hierop vaag: "Toen ik in Kabul was kwam het nieuws bij mijn familie door die mensen". Gevraagd naar hoe dat precies gebeurde zegt u dat u het niet weet omdat u in Kabul was (gehoorverslag, p. 22-23). Het feit dat u in Kabul was terwijl uw familie in Sarchesma bedreigd werd omwille van uw profiel is geen reden waarom u slechts over vage informatie over deze bedreigingen zou beschikken. De bedreigingen gingen over u en u hebt nog contact met uw familie (gehoorverslag, p. 12). Er kan dan ook verwacht worden dat u er meer informatie over hebt. Er wordt dan doorgevraagd waarop u verklaart dat er niemand persoonlijk met uw familie kwam praten maar dat er ouderen samenkwamen en onder andere over u spraken. Het is echter niet duidelijk hoe dit een bedreiging vormt voor uw familie. U verklaart hierover dat ze over u spraken en waar u was en dat er aan uw familie gevraagd werd waar u was, en dat die dingen een bedreiging zijn voor uw familie (gehoorverslag, p. 23). U legt echter niet uit

waarom vragen over u een bedreiging zouden vormen. U weet ook niet wie er over u sprak in het dorp (gehoorverslag, p. 23). U verklaarde daarenboven in het begin van het gehoor: "Ze verwittigden mijn familie door andere mensen ze dreigden dat ze me niet levend zouden laten waar ze me zagen"(gehoorverslag, p. 24). U wordt er later op gewezen dat u dit niet aanhaalde toen er nadien vragen werden gesteld over de bedreigingen via uw familie. U verklaart dat ze dat zeker zeiden tegen uw familie en dat uw familie de boodschappen kreeg door andere mensen. Dit verklaart niet waarom u het niet aanhaalde toen er uitgebreid gevraagd werd over de bedreigingen aan uw familie, waarop u verklaart dat ze uw familie over u vroegen maar dat uw familie niet zei waar u was. Ook dit is weer geen antwoord op de vraag waarop er nog eens expliciet wordt gevraagd of ze zeiden tegen uw familie dat als ze u zagen ze u niet zouden laten leven. U verklaart dan weer dat u niet zei dat er een specifieke persoon naar uw familie kwam, maar dat uw familie deze boodschap kreeg door andere mensen (gehoorverslag, p. 24). U blijft dus vaag over de inhoud van de bedreigingen ten aanzien van uw familie. Uit uw verklaringen kan het CGVS niet afleiden wie uw familie bedreigde, wat er precies gezegd werd en hoe hun gesprekken een bedreiging vormden voor uw familie. De vaagheid van uw verklaringen over de bedreigingen aan uw familie doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is daarenboven opvallend dat de taliban, bijna een jaar nadat ze u ontvoerden uit het busje, nog steeds naar u op zoek waren en u tot in Rusland vervolgden, en dit enkel en alleen omdat u in Rusland had gestudeerd. Het feit dat u in Rusland had gestudeerd maakt van u nog geen taliban tegenstander met een dermate hoog profiel dat het waarschijnlijk is dat de taliban u zelfs na het verstrijken van tien maanden en uw verhuis naar Kabul nog actief zouden opsporen. U wordt met deze vaststelling geconfronteerd waarop u zegt dat het niet alleen over u gaat maar over iedereen die in Rusland studeerde, en dat het is omdat de taliban vijanden zijn van Rusland en van mensen die in het buitenland studeren (gehoorverslag, p. 22). Dit verklaart nog altijd niet waarom de taliban zoveel moeite bleven doen om u te bedreigen. U kent daarenboven geen andere mensen die problemen hadden omdat ze in het buitenland studeerden (gehoorverslag, p. 22), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de motieven voor uw voortdurende vervolging door de taliban verder ondergraaft.

Het is ook niet duidelijk hoe de taliban maanden na uw vrijlating erachter kwamen dat ze toch de student uit Rusland hadden vrijgelaten die ze zochten. U verklaart hierover dat ze na uw huwelijk begrepen dat u terug daar was en verder studeerde (gehoorverslag, p. 23). Dit verklaart niet waarom de taliban eerst niet wisten wie u precies was, en daar daarna wel achter kwamen.

U schept ook geen duidelijkheid over de manier waarop de taliban u in Kabul zouden kunnen traceren en legt hierover incoherente verklaringen af. U verklaart eerst dat als de taliban uw telefoonnummer kunnen vinden, zij ook uw adres kunnen vinden (gehoorverslag, p. 24). Gezien u verklaart dat de taliban uw adres kan vinden, is het opvallend dat u terwijl u bedreigd werd op dezelfde plaats bleef wonen. U haalt daarop aan dat u na uw huwelijk verhuisde (gehoorverslag, p. 24) U verhuisde echter naar het aanpalende huis (gehoorverslag, p. 14), wat het dus nog steeds gemakkelijk maakte voor de taliban om u te vinden. U wordt erop gewezen dat het nieuwe huis dichtbij het oude huis was, waarop u plots zegt dat de taliban uw adres niet konden vinden (gehoorverslag, p. 24). Dit is tegenstrijdig met wat u eerder verklaarde, met name dat de taliban u adres konden vinden. U wordt hierop gewezen waarop u verklaart dat ze uw adres niet konden vinden omdat u na uw huwelijk slechts drie maanden in Kabul bleef en daarna het land verliet (gehoorverslag, p. 24). Dit verklaart niet waarom u eerst zegt dat de taliban uw adres konden vinden en daarna niet. Er wordt u dan duidelijk gevraagd of de taliban wel of niet uw adres konden vinden waarop u verklaart dat als u was gebleven ze het zeker hadden gevonden, maar dat ze het niet vonden terwijl u er was (gehoorverslag, p. 24). Het CGVS concludeert dat u incoherente verklaringen aflegt over het feit of de taliban u al dan niet kunnen traceren in Kabul. Daarenboven is het erg opvallend dat u na uw huwelijk, toen de bedreigingen al begonnen waren (gehoorverslag, p. 14), verhuisde en ervoor koos om naast uw eerste woning te gaan wonen, waar de taliban u waarschijnlijk gemakkelijker konden traceren dan als u elders in Kabul was gaan wonen. Deze onwaarschijnlijke manier van handelen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen kunnen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden bevinden en dus ook langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U haalt ook aan dat uw leven in gevaar is omdat u Hazara bent. Deze vrees vloeit echter voort uit de algemene situatie van Hazara in Afghanistan (gehoorverslag, p. 25) en wijst er dus niet op dat een individueel risico op vervolging loopt omwille van uw Hazara afkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara's en paspoorten van u en uw vrouw kunnen hoogstens jullie identiteit en reisweg staven. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw huwelijksakte staat enkel de informatie over uw gezinssamenstelling. Uw schooldocument van Iran kan enkel staven dat u daar woonde en studeerde. Ook dit element staat hier niet ter discussie. De documenten met betrekking tot uw studies in Rusland bevestigen enkel dat u daar studeerde. Zij staven niet dat u om deze reden vervolgd werd in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, waaruit blijkt dat u sinds 2010 tot uw vertrek uit Afghanistan in Kabul (met uitzondering van uw twee jaar studies in Rusland) verbleef, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt

voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus voeren de verzoekende partijen in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voeren de verzoekende partijen in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middelen als volgt toe:

"1. Er is een schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Doordat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist heeft dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus

Terwijl artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

"§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten: a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van: a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld; b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd; c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing; d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd; e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen; f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

§ 3. Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

a) het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep; b) het begrip "godsdiens" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald; c) het begrip "nationaliteit" is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat; d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd; - de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd; e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.

2. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat de door verzoekers ingeroepen feiten ongeloofwaardig zijn, nu zij vaag, incoherent en onwaarschijnlijk zouden zijn.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haalt daarbij aan dat het raar is dat verzoekers in het interview bij DVZ niets hebben gezegd over de ontvoering en de bedreigingen door de Taliban.

Verzoekers hebben echter wel degelijk aangehaald dat het leven van de heer Mohammadi in gevaar was en dit omwille van de Taliban.

Het interview bij DVZ is steeds beknopter, zodoende dat het normaal is dat in dit interview niet alles gedetailleerd wordt aangehaald.

3. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt verder dat de heer M(...) soms enkel vage informatie kan verschaffen.

De heer M(...) wijst op het feit dat de feiten dateren van 2014, zijnde 3 jaar geleden, zodoende het normaal is dat hij niet meer alle details kan herinneren.

Dat de heer M(...) daarbij weinig informatie kan geven over zijn vrijlating na de ontvoering met de bus, is evenmin verwonderlijk.

Op het moment dat zijn vrijlating geregeld werd, kon de heer M(...) hierover uiteraard niets weten, nu hij op dat moment gevangen genomen was.

Na zijn vrijlating vertrok de heer M(...) onmiddellijk naar een ziekenhuis in Taughari, waarna hij de volgende dag naar Kabul trok, alwaar hij bleef wonen. De heer M(...) keerde aldus niet terug naar zijn familie.

Het dient ook vastgesteld te worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de heer M(...) vaak vragen heeft gesteld over feiten die zich in zijn dorp Sarchesma afspeelden, hoewel de heer M(...) op dat moment in Kabul verbleef. Het is daarbij logisch dat de heer M(...) niet alle details kan geven, daar hij op dat moment aldaar niet aanwezig was.

4. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is daarenboven eveneens van oordeel dat het eigenaardig is dat de heer M(...) gezocht werd door de Taliban omdat hij in Rusland gestudeerd had.

De heer M(...) wijst erop dat de Taliban een probleem heeft met mensen die studeren en een hoog diploma proberen te bereiken. De Taliban heeft een probleem met geleerde mensen.

Bij de heer M(...) is het probleem nog groter, nu hij in Rusland gestudeerd heeft, wat een gezworen vijand van de Taliban betreft.

5. Uit het geheel van de hier aangehaalde elementen blijkt dat het verhaal van verzoekers wel degelijk consistent is en er in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor een persoonlijke vervolging bestaat.

Verzoekers voldoen zodoende wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat het middel zodoende ernstig is.”

En

“1. Er is een schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist heeft dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming.

Terwijl artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent dat de situatie in Kabul relatief veilig is, wat manifest betwist wordt door verzoekers.

Dat de situatie in Kabul gevaarlijk is, blijkt zeer duidelijk uit het laatste verslag van het ‘European Asylum Support Office’ (EASO), dat dateert van november 2016 (stuk 3).

Zo is er sprake van verschillende aanvallen met vuurwapens, van brandstichtingen, aanvallen met handgranaten en van bomaanvallen (stuk 3).

Daarbij wordt uitdrukkelijk aangehaald dat ook gewone burgers het slachtoffer zijn van deze aanvallen, waaronder ook vrouwen en kinderen (stuk 3).

Er bestaat in hoofde van verzoekers dan ook een groot en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat het middel zodoende ernstig en gegrond is.”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers’ verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen verklaren beiden de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Sarchesma gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) verklaart dat zij op eenjarige leeftijd met haar familie naar Iran verhuisde en na haar afstuderen aan de middelbare school in het Afghaanse jaar 1383 terugkeerde naar Sarchesma. Verzoeker verklaart van 1389 tot 1391 in Kaboel aan de universiteit chemie te hebben gestudeerd en vervolgens gedurende twee jaar in Rusland computerwetenschappen te hebben gestudeerd. Verzoeker verklaart dat hij in Rusland graag van studierichting had willen veranderen en daarom naar Afghanistan diende terug te keren in afwachting van een uitnodiging om terug te komen. In de maand saratan van het jaar 1393 zou verzoeker vanuit Sarchesma op weg geweest zijn naar Kaboel toen hij door de taliban samen met vier anderen uit een busje zou zijn gehaald en naar een plaats gebracht waar hij zou zijn geslagen en ondervraagd. De taliban zouden over informatie hebben beschikt dat zich onder de passagiers van het busje iemand bevond die in Rusland had gestudeerd. Verzoeker zou hebben ontkend dat het hem betrof en later op de dag zijn vrijgelaten na tussenkomst van een voormalige *mujahedin*-commandant, die door de dorpsoudsten van Sarchesma was gecontacteerd. Verzoeker verklaart dat hij de volgende dag naar een kliniek in Taughari ging omdat zijn belagers zijn neus hadden gebroken. Omdat men hem daar niet kon helpen zou verzoeker de dag daarop naar Kaboel zijn gegaan om er zich aan zijn neus te laten opereren. Verzoeker verklaart dat zijn familie hem vroeg om niet terug te keren naar zijn dorp omwille van het gevaar dat hij er liep. In Kaboel zou verzoeker vervolgens in dezelfde woning gewoond hebben als toen hij er studeerde. In de maand asad 1393 zou verzoeker opnieuw zijn uitgenodigd om te gaan studeren in Rusland maar zijn familie zou hem dit hebben afgeraden aangezien dit ook voor hen een risico inhield. Verzoeker zou zich daarom weer hebben ingeschreven aan de universiteit van Kaboel om chemie te studeren. Verzoeker verklaart op 23 hamal 1394 in Kaboel in het huwelijk te zijn getreden met de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster). Het huwelijksfeest zou de volgende dag in verzoekers afwezigheid hebben plaatsgevonden in Sarchesma. Verzoeker verklaart dat de taliban na het huwelijk te weten kwamen dat hij zijn studies in Kaboel verderzette en hem via de telefoon bedreigden. Ook verzoekers familie in Sarchesma zou door de taliban op indirecte wijze zijn bedreigd. Vervolgens zou verzoekers vader verzoekster naar Kaboel hebben gebracht, waar zij samen met verzoeker een huis zou hebben betrokken vlak naast dat waar verzoeker tot dan toe had gewoond. Omdat de dreiging door de taliban aanhield zou verzoeker voor hem en verzoekster paspoorten en een visum voor Iran hebben aangevraagd. De verzoekende partijen verklaren vanuit hun land van herkomst op legale wijze naar Iran te zijn gereisd en van daaruit illegaal te zijn doorgereisd naar Europa.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoeker omtrent zijn vluchtrelaas dermate vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van zijn ontvoering uit een busje door de taliban en de bedreigingen die zowel hij (telefonisch) als zijn familie in Sarchesma zouden hebben gekregen toen verzoeker zich in Kaboel bevond. Verzoeker gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts aan dat hij na zijn terugkeer uit Rusland door de taliban als ongelovige werd beschouwd omdat hij in het buitenland had gestudeerd en dat zijn leven daardoor, alsook omwille van zijn Hazara-afkomst, gevaar liep. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder: *“Ik verhuisde naar Kaboel en zette mijn studies verder in de richting chemie. Na het beëindigen van mijn richting, moest ik terugkeren naar mijn dorp. Echter was mijn leven in gevaar aldaar dus hierdoor besloot ik om het land te verlaten.”* (administratief dossier verzoeker, stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit het relaas dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft uiteengezet blijkt dat verzoeker na zijn vrijlating door de taliban naar Kaboel ging om door mishandeling opgelopen verwondingen te laten verzorgen en dat zijn familie hem nadien vroeg om niet meer naar Sarchesma terug te komen uit vrees voor verzoekers belagers. In deze versie van de feiten speelt het huwelijksfeest dat in verzoekers afwezigheid zou hebben plaatsgevonden in Sarchesma tevens een belangrijke rol, aangezien de taliban hierdoor te weten zouden zijn gekomen dat verzoeker zijn studies in Kaboel

verderzette en zowel verzoeker als zijn familie begonnen te bedreigen. Het zijn deze dreigementen die verzoeker ertoe gebracht zouden hebben om samen met verzoekster Afghanistan te verlaten (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14). Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de concrete vervolgingsfeiten waardoor hij niet naar zijn dorp kon terugkeren en uiteindelijk zijn land van herkomst diende te verlaten, maar er slechts in vage termen verklaarde dat zijn leven in gevaar was door de taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze feiten in ernstige mate. De Raad stelt vast dat ook verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel vermeldde dat verzoeker moeilijkheden kreeg met de taliban en dat zij evenmin concrete vervolgingsfeiten aanhaalde (administratief dossier verzoekster, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het verweer dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beknopt is en het derhalve normaal is dat niet alles tijdens dit interview in detail wordt uiteengezet, is niet dienstig. Zowel verzoeker als verzoekster werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot hun vlucht uit Afghanistan. Van hen werd derhalve verwacht dat zij niet louter aanhaalden dat het leven van verzoeker in gevaar was omwille van de taliban maar dat zij de feiten en gebeurtenissen vermeldde die hiervan doen blijken.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon geven over zijn bevrijding uit de handen van de taliban. Daarbij zou volgens zijn verklaringen een zekere A. P., een ex-commandant van de *mujahedin*, een belangrijke rol gespeeld hebben. Verzoeker kon echter niet duiden waarom de dorpsoudsten, nadat zij door verzoekers vader van verzoekers ontvoering op de hoogte waren gebracht, A. P. contacteerden en hoe A. P. de macht had de taliban zo ver te krijgen dat zij verzoeker lieten gaan. Verzoeker kon omtrent deze A. P. nauwelijks concrete informatie geven. Hij verklaarde A. P. niet te kennen en enkel te weten dat de ouders van zijn dorp hem contacteerden (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 18, 19). Dat verzoeker dermate slecht op de hoogte is van de persoon aan wie hij zijn vrijlating te danken heeft en niet kan toelichten hoe deze persoon daarin slaagde, acht de Raad niet aannemelijk. Dat verzoeker door de taliban gevangen gehouden werd toen zijn vrijlating geregeld werd, neemt niet weg dat kan worden verwacht dat hij na zijn vrijlating hierover werd ingelicht. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoeker na zijn vrijlating onmiddellijk naar een ziekenhuis in Taughari vertrok en de dag daarop naar Kaboel ging, waar hij bleef wonen. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij na zijn vrijlating terugging naar zijn familie in Sarchesma en pas de volgende dag naar het ziekenhuis in Taughari ging (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 20). Dat verzoeker nadien naar Kaboel ging en niet meer terugkeerde naar zijn familie, neemt niet weg dat hij vanuit Kaboel nog met zijn familie in contact stond, zoals duidelijk blijkt uit verzoekers relaas, en ook na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België maandelijks belt met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 12-14). Aldus blijkt verzoeker meermaals de gelegenheid te hebben gehad om informatie te verkrijgen omtrent de kernelementen van zijn vluchtrelaas.

Behalve aangaande de manier waarop hij vrij kon komen uit de handen van de taliban, heeft verzoeker ook over andere aspecten van zijn relaas onaannemelijk vage verklaringen afgelegd, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“U legt ook vage verklaringen af over hoe de taliban door uw huwelijksviering te weten kwamen dat u in Kabul verbleef. U verklaart dat mensen aan uw familie vroegen waar u was, en dat uw familie de waarheid niet zei. Gevraagd naar wie die mensen concreet waren verklaart u enkel dat het mensen van het dorp waren en u weet ook niet wat uw familie dan aan hen vertelde (gehoorverslag, p. 21). U kan ook niet echt uitleggen hoe deze informatie naar de taliban werd doorgegeven, u verklaart dat dezelfde mensen de informatie doorgaven aan de taliban maar weet niet of ze een band hebben met de taliban (gehoorverslag, p. 22).

U weet niet op welke datum u de eerste keer telefonisch bedreigd werd (gehoorverslag, p. 21). Nadien zegt u dat het misschien een maand na uw huwelijksfeest was. Als dan ter bevestiging nog eens wordt gecheckt of het een maand nadien was verklaart u dat het niet precies kan zijn omdat u niet in uw dorp was (gehoorverslag, p. 22). U werd echter bedreigd in Kabul, dus het feit dat u niet in uw dorp was is geen verklaring voor de vaagheid van uw verklaringen. Gevraagd naar het aantal keren dat u bedreigd werd in Kabul, blijft u ook weer bijzonder vaag. U verklaart eerst dat u het zich niet herinnert. Als er aangedrongen wordt om ongeveer te zeggen hoe vaak dit was verklaart u vaag: “misschien meer dan tien keer” (gehoorverslag, p. 22).

Ook over de bedreigingen ten aanzien van uw familie blijft u erg vaag. Er wordt u gevraagd om te vertellen over de bedreigingen die uw familie in Sarchesma kreeg toen u al in Kabul was. U verklaart hierop vaag: "Toen ik in Kabul was kwam het nieuws bij mijn familie door die mensen". Gevraagd naar hoe dat precies gebeurde zegt u dat u het niet weet omdat u in Kabul was (gehoorverslag, p. 22-23). Het feit dat u in Kabul was terwijl uw familie in Sarchesma bedreigd werd omwille van uw profiel is geen reden waarom u slechts over vage informatie over deze bedreigingen zou beschikken. De bedreigingen gingen over u en u hebt nog contact met uw familie (gehoorverslag, p. 12). Er kan dan ook verwacht worden dat u er meer informatie over hebt. Er wordt dan doorgevraagd waarop u verklaart dat er niemand persoonlijk met uw familie kwam praten maar dat er ouderen samenkwamen en onder andere over u spraken. Het is echter niet duidelijk hoe dit een bedreiging vormt voor uw familie. U verklaart hierover dat ze over u spraken en waar u was en dat er aan uw familie gevraagd werd waar u was, en dat die dingen een bedreiging zijn voor uw familie (gehoorverslag, p. 23). U legt echter niet uit waarom vragen over u een bedreiging zouden vormen. U weet ook niet wie er over u sprak in het dorp (gehoorverslag, p. 23). U verklaarde daarenboven in het begin van het gehoor: "Ze verwittigden mijn familie door andere mensen ze dreigden dat ze me niet levend zouden laten waar ze me zagen"(gehoorverslag, p. 24). U wordt er later op gewezen dat u dit niet aanhaalde toen er nadien vragen werden gesteld over de bedreigingen via uw familie. U verklaart dat ze dat zeker zeiden tegen uw familie en dat uw familie de boodschappen kreeg door andere mensen. Dit verklaart niet waarom u het niet aanhaalde toen er uitgebreid gevraagd werd over de bedreigingen aan uw familie, waarop u verklaart dat ze uw familie over u vroegen maar dat uw familie niet zei waar u was. Ook dit is weer geen antwoord op de vraag waarop er nog eens expliciet wordt gevraagd of ze zeiden tegen uw familie dat als ze u zagen ze u niet zouden laten leven. U verklaart dan weer dat u niet zei dat er een specifieke persoon naar uw familie kwam, maar dat uw familie deze boodschap kreeg door andere mensen (gehoorverslag, p. 24). U blijft dus vaag over de inhoud van de bedreigingen ten aanzien van uw familie. Uit uw verklaringen kan het CGVS niet afleiden wie uw familie bedreigde, wat er precies gezegd werd en hoe hun gesprekken een bedreiging vormden voor uw familie. De vaagheid van uw verklaringen over de bedreigingen aan uw familie doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Dat de feiten van 2014 dateren en dus reeds enkele jaren geleden waren op het moment van het gehoor, doet niets af aan de vaststelling dat het hier kernelementen van het relaas betreft. Gelet op het veelvuldige contact dat verzoeker na deze feiten nog met zijn familie heeft gehad, is het niet aannemelijk dat hij er niet meer over te weten zou zijn gekomen.

In de bestreden beslissing wordt er verder terecht opgemerkt dat de manier van werken van de taliban, zoals verzoeker beschreven, volkomen onlogisch is: "(...) De taliban hadden volgens u rapporten over iemand die in Rusland had gestudeerd en was teruggekeerd. Zij stopten de bus omdat ze misschien een rapport hadden dat deze persoon op de bus zou zitten (gehoorverslag, p. 16). U geeft dus aan dat de taliban concrete informatie hadden over een specifiek persoon die zich op dat moment op die welbepaalde bus zou bevinden. De taliban zeiden echter pas dat ze iemand zochten die in Rusland had gestudeerd toen ze u en de vier andere mannen reeds uit de bus hadden meegenomen naar een kamer ongeveer een uur verderop (gehoorverslag, p. 16-17). Aangezien de taliban over zeer concrete informatie beschikten over een specifieke persoon en zelfs wisten op welke bus deze zich bevond, zou het logisch zijn dat ze ook verdere informatie hadden om deze persoon te identificeren, zoals bijvoorbeeld zijn naam, woonplaats of waar hij was opgestapt op de bus. U verklaart zelf dat u van Rusland terugkwam en een paar dagen in uw dorp verbleef en dat er zeker iemand over u had geïnformeerd (gehoorverslag, p. 17) en dat als de taliban informatie hebben over mensen die van een ander land komen ze ook gemakkelijk iemand zijn telefoonnummer kunnen vinden (gehoorverslag, p. 22). U bevestigt dus dat de taliban over goede informatiebronnen beschikt. De taliban wisten dus hoogstwaarschijnlijk wel uit welk dorp de student uit Rusland kwam. Het is dan ook vreemd dat ze geen enkele moeite deden om de identiteit van deze persoon te achterhalen toen ze de bus stopten. In de plaats daarvan kozen ze ervoor alle jonge mannen, in dit geval vijf, mee te nemen en een heel eind verderop hardhandig te ondervragen. Het was veel logischer geweest had men reeds in de bus minstens geprobeerd de gezochte persoon te identificeren. De taliban beschikten volgens uw verklaringen duidelijk over gedetailleerde rapporten over de persoon die ze zochten en hadden dus de namen, herkomst dorpen of studies van de aanwezige passagiers kunnen vragen, en zodoende de door hen gezochte persoon identificeren. U reageert op deze vaststelling dat de taliban geen logica kennen en dat u sowieso nooit de waarheid zou vertellen als ze u een vraag stelden (gehoorverslag, p. 17). Dit verklaart niet waarom de taliban ervoor kozen om vijf mannen te ontvoeren en mishandelen om één specifieke persoon te vinden, in plaats van door enkele simpele vragen reeds bij het stoppen van de bus de juiste persoon te proberen te vinden."

De verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift geen poging om de werkwijze van de taliban te verklaren in het licht van bovenstaande pertinente vaststellingen en overwegingen. Zij doen er derhalve geen afbreuk aan.

Tot slot kan, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, niet worden ingezien waarom de taliban verzoeker bijna een jaar nadat ze hem ontvoerden nog steeds zouden zoeken en tot in Kaboel toe vervolgen, enkel en alleen omdat hij in Rusland had gestudeerd. Het enkele feit dat verzoeker in Rusland studeerde duidt er niet op dat hij daar activiteiten ontplooid tegen de taliban. Verzoeker blijkt in ieder geval geen dermate hoog profiel te hebben dat het waarschijnlijk is dat de taliban hem na bijna een jaar en verzoekers verhuis naar Kaboel nog steeds actief zouden opsporen. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker wat hij dienaangaand reeds tijdens zijn gehoor verklaarde, namelijk dat de taliban tegen mensen zijn die hoge studies doen, zeker in Rusland, een gezworen vijand van de taliban (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 22). Deze uitleg doet niets af aan de vaststelling dat verzoekers profiel niet op afdoende wijze verklaart waarom de taliban zoveel moeite zouden doen om hem te blijven bedreigen.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van zijn Hazara-afkomst, dient op basis van de stukken in zijn dossier te worden vastgesteld dat er geen elementen zijn die wijzen op een persoonlijk risico op vervolging in hoofde van verzoeker op grond van zijn etnische origine.

Waar verzoekster verklaart dat zij haar land van herkomst, behalve omwille van de ongeloofwaardig bevonden problemen van haar man, verlaten heeft omdat zij er niet kon studeren door de onveilige situatie in haar regio, haalt zij geen specifieke vrees voor vervolging aan zoals bedoeld in het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) aan (administratief dossier verzoekster, stuk 4, gehoorverslag, p. 2).

De documenten die door de verzoekende partijen werden neergelegd tijdens hun administratieve procedure kunnen de appreciatie van hun vluchtmotieven niet in een ander daglicht plaatsen. Hun *taskara's*, paspoorten en huwelijksakte kunnen hoogstens hun identiteit en reisweg staven, elementen die *in casu* niet ter discussie staan. Verzoekers schooldocument uit Iran kan enkel staven dat hij daar woonde en studeerde, hetgeen evenmin wordt betwist. De documenten met betrekking tot verzoekers studies in Rusland kunnen aantonen dat verzoeker in Rusland studeerde, doch niet dat hij om die reden werd vervolgd in Afghanistan.

Ter terechtzitting van 12 december 2018 leggen de verzoekende partijen een aanvullende nota neer waarbij zij de originelen voegen van stukken waarvan zij fotokopieën bijbrachten middels een aanvullende nota neergelegd op 7 december 2018 en waarvan zij eerder fragmenten bijbrachten middels een aanvullende nota neergelegd op 6 december 2018. Het betreft, blijkens de inventaris, volgende documenten: documentatie van BBC News over allerlei feiten en incidenten die zich voordoen in de regio van de verzoekende partijen; een officiële brief van de gouverneur ter bevestiging van de verklaringen van de verzoekende partijen; een dreigbrief van de taliban. De Raad stelt vast dat deze documenten niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor zij dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat de dreigbrief van de taliban een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond. Waar verzoekster aanvoert dat zij omwille van de algemene veiligheidssituatie in haar herkomstregio niet naar school kon gaan, doet zij niet blijken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoekende partijen, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger

afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, waarvan de motivering integraal werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, wordt terecht als volgt gesteld:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.”.

Aangezien niet wordt betwist dat verzoeker – op zijn verblijf in Rusland tussen 2012 en 2014 na – sinds 2010 gestudeerd en gewoond heeft in Kaboel-stad, waar verzoekster hem kort voor hun komst naar België in 2015 heeft vervoegd, dient in casu de veiligheidssituatie in Kaboel-stad te worden onderzocht. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kaboel wordt in de aanvullende nota die door de verwerende partij werd neergelegd op 6 december 2018 op basis van het daarbij gevoegde rapport COI Focus “Afghanistan: Security situation in Kabul city” van 24 april 2018 terecht gesteld dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”.

Het EASO Country of Origin Information Report waarnaar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) dateert van november 2016 en kan derhalve geen afbreuk doen aan de recentere informatie gevoegd bij voormelde aanvullende nota van de verwerende partij.

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precarie socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker om internationale bescherming “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden invoeren die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partijen bestaat.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit het dossier geen persoonlijke omstandigheden blijken die het eventuele risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofd van de verzoekende partijen verhogen. Zij beperken zich in hun verzoekschrift tot het aanhalen van (niet-recente) informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie in Kaboel. Het gegeven dat de verzoekende partijen Hazara zijn, wijst op zich niet op een verhoogde kwetsbaarheid in Kaboel.

De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS